

La tribuna

La desinversió financera (i 2)

Hi haurà banca estrangera que serà present no en el capital però en els beneficis del capital

JAUME
Batumeu*

Es de notorietat pública, ha estat publicat a la premsa, que les dues darreres operacions de compra, per part d'accionistes andorranos, de les participacions accionaries dels seus socis de fora en entitats bancàries andorranes han estat finançades, en bona part, per préstecs convinguts amb bancs estrangers. No hi ha pas res a dir ni legalment ni tampoc, a ben segur, tècnicament. Però sembla evident que aquelles entitats bancàries que financen les adquisicions hauran garantit el préstec sobre les pròpies accions que deuen haver quedat hipotecades.

No deixa de ser paradoxal que al mateix temps que la banca estrangera deixa la plaça andorrana, amb la consegüent pèrdua dels avantatges que la seva presència aportava al sistema, hi haurà banca estrangera que serà present no en el capital però en els beneficis del capital. Se substituirà la participació que implicava per un crèdit desproveït de cap implicació de gestió. La paradoxa és, doncs, total quan amb la marxa d'aquelles entitats es perden els avantatges d'imatge que comportava emparellats la seva presència i quedarà una part del sistema financer andorrà fortament endeutat cap a la banca estrangera.

Tal com deia en l'article d'ahir, el Govern liberal vol presentar la situació com una *andorranització* de la banca. Que el capital dels bancs si-

gui a les mans andorranes es defensa com si fos un «alliberament de la dependència exterior», és a dir, com quelcom positiu. Però si es té en compte la composició del capital que resulta de la marxa dels bancs estrangers, es constata que llevat d'un banc –BancSabadell–, que té la meitat del capital a les mans d'un nombre important d'accionistes andorranos, el capital dels grans bancs està avui concentrat en poques mans. No gaire més d'una dotzena de famílies andorranes, grans accionistes.

Aquest fet no és pas forçosament bo per a l'economia andorrana, ni representa un avenç social: la concentració del poder financer en solament cinc bancs, el capital dels quals és en poques mans, condiciona l'economia de tothom. La condició quan no la fa captiva d'uns pocs que, no és pas casualitat, són, en bona part, els mateixos que des de fa anys i panys controlen la política andorrana.

Un darrer aspecte que cal remarcar és la raó o la motivació de l'abandonament de les posicions accionaries de bancs espanyols en aquests darrers anys: la influència del Banc d'Espanya en aquesta sortida. La influència del Banc d'Espanya –al capdavant, d'Espanya– en els esdeveniments que han dut a la present situació és una cosa notòria. Ja sigui una influència per omissió, és a dir per no haver-se interessat per la permanència dels bancs espanyols a Andorra, ja sigui una influència més directa, per haver incentivat o haver aconsellat fermament la retirada.

Si el país veí, que té tants vincles amb Andorra, s'ha separat de la banca andorrana, cal preguntar-se com deu ésser percebuda la situació des

de la Unió Europea i dels altres països que no tenen tants vincles amb el nostre país i el seu sistema financer. Des de fora es podria arribar pel cap baix a dues conclusions, les dues dissortadament desfavorables per a Andorra: d'una banda, que la plaça financera d'Andorra no es con-

sidera interessant perquè hi vinguin els que fins ara no hi eren i, de l'altra, que hi ha pogut haver, o pot continuar havent-hi, motivacions serioses perquè el Banc d'Espanya hagi influït en la marxa dels bancs espanyols i, doncs, perquè altres no hi vinguin. Motivacions serioses que no

desapareixen amb la marxa dels bancs espanyols.

Som al cap del carrer. La credibilitat del sistema financer andorrà s'avalua avui des de fora, des dels països que es relacionen amb Andorra i des dels bancs i els operadors econòmics i financers de l'estranger. I també des de l'OCDE i altres organismes internacionals. I és de fora, ens agradi o no, d'on depèn en gran mesura la credibilitat atorgada al sistema financer andorrà. Al capdavant, la situació actual confirma el que vaig escriure en aquesta secció de *La tribuna* el dia 7 de novembre del 2005: «No hem d'oblidar que som un país molt petit, econòmicament dependent i amb unes finances públiques dèbils i sota mínims. Som

La concentració del poder financer en solament cinc bancs condiciona l'economia de tothom

molt vulnerables. Tenim l'obligació de ser molt primmirats en l'evolució i la regulació de sectors estratègics per a l'economia i el futur del país. I ningú no ens discutirà que el financer n'és un. Per aquesta raó es fa imprescindible fer un pas endavant en la conversió de l'INAF en una autèntica autoritat reguladora del sector financer, incrementant-ne la independència i dotant-lo dels mitjans i les capacitats necessàries per dur a terme la seva feina». ■

*President del Grup Parlamentari Socialdemocrata.

redaccio@andorra.elperiodico.com